

medic-pacient? Comunicarea adevărului bolnavului este în practica medicală, însă, un proces mai complex ce determină astfel și evoluția relației medic-pacient care se desfășoară în variante diferite: diagnosticul și prognosticul sunt ținute în secret de către medic, pentru a proteja bolnavul de frica morții și a suferinței, dar și pentru a se proteja pe el însuși; adevărul cu privire la diagnostic și prognostic poate fi spus de către medicul-tehnician, direct, fără nici o precauție, fără a pregăti bolnavul să primească aceste noutăți care, pot avea efect negativ asupra evoluției condiției lui de sănătate; posibilitatea de a respecta pacientul în acceptarea progresivă a bolii pentru că medicul este preocupat de percepția și de opinia pacientului său.

Totuși, până la urmă, o comunicare eficientă este baza unei relații medic-pacient de succes când pacientul participă în luarea deciziei ce privește investigațiile, metodele de tratament relevate prin intermediul consimțământului informat care vine să amelioreze frica și anxietatea pacientului, după ce acesta a primit toate informațiile de la medicul său, ceea ce face ca nivelul de încredere al pacientului să crească, astfel permițându-ne o reușită a actului medical. Relația medic-pacient este individuală ajustată în funcție de fiecare pacient, pentru că acesta să poată, după un anumit timp, să asimileze și să înțeleagă condiția în care se află, să urmeze tratamentele propuse și să participe la luarea deciziei. Această alianță are scopul de a ajuta în lupta împotriva bolii, apoi de a accepta moartea modificând perspectivele terapeutice și de tratament.

În definitiv, putem spune că informarea pacientului și comunicarea cu acesta este fundamentul indispensabil al consimțământului, care definește și caracterizează, în vremurile noastre, relația medic-pacient.

ASPECTE BIOETICE ȘI PSIHOLOGICE ÎN REABILITAREA PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI MENTALE

Gheorghe Savin, student

Coordonator științific: Vitalie Ojovanu, dr. hab. în filos., conf. univ., Catedra de filosofie și bioetică, Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, Chișinău, R. Moldova
gicusavin9@gmail.com

THE BIOETHICAL AND PSYCHOLOGICAL ASPECTS IN REHABILITATION OF PATIENTS WITH MENTAL DISABILITIES

The rehabilitation of mental disabilities is one of the most important subject in medicine and social modern life. From this point of view, the bioethical

side of medical act such as the rehabilitation of patients with these pathologies represents an actual necessity. This fact has potential to be demonstrated in practical medical activity as well as in elaboration of perspective strategies .

Astăzi sănătatea mentală constituie o importantă și multiaspectuală problemă atât la nivel global,cât și la cel național.Situația social-economică a țării lasă mult de dorit atât timp cât este neglijată acordarea de servicii calitative pacienților cu deficiențe mentale. Astfel, maladiile mentale contribuie la apariția vagabondajului, șomajului, săvârșirea infracțiunilor, creșterea cazurilor de suicid și al persoanelor dependente de substanțe psihotrope sau alcool. Însă cel mai grav lucru, ce trezește o deosebită neliniște, este creșterea ponderii retardului mental în rândul copiilor și adolescenților, precum și al persoanelor bolnave de schizofrenie, epilepsie și diferite tipuri de psihoze.

Serviciul reabilitării medicale a persoanelor cu dizabilități cauzate de tulburări mentale și de comportament trebuie să devină o prioritate în cadrul politicii naționale de prevenire, tratament, adaptare și integrare socială a acestor subiecți.Respectiv, pentru combaterea unor atare efecte este necesar, înainte de toate, de a elabora strategii de integrare a persoanelor cu dizabilități, bazându-se pe cooperarea dintre toate instituțiile responsabile de protecția socială,juridică,educația specială și asistență medicală corespunzătoare. E necesar ca atare strategii să includăurmătoarele acțiuni: utilizarea optimă a preparatelor psihotrope menite să reducă simptomele bolii și să evite recidivele; însușirea unor deprinderi de existență independentă și dexteritate socială; susținerea psihologică a pacienților și familiilor lor; asigurarea cu locuri de muncă a persoanelor cu dizabilitate; crearea unor alternative de trai pentru bolnavi cu suferințe mentale; elaborarea unor acțiuni complexe de perfecționare atât în cadrul instituțiilor de profil medical și social, cât și în cele unde permanent se află pacienți cu tulburări mentale; instituirea unor programe de pregătire și instruire a personalului.Pe lângă acestea trebuie sa fie prevăzute și strategii la nivel de societate cum ar fi: stimularea consumatorilor de servicii psihiatrice; crearea opiniei pozitive a societății vizavi de persoanele cu tulburări mentale, evitarea discriminării și stigmatului față de aceste persoane și față de personalul care îngrijește de ele.

Acțiunile întreprinse, cele cotidiene, ce se includ în realizarea actului medical de reabilitare, cât și componenteledin cadrul unei strategii menite să se aplice într-un plan național, trebuie să fie strâns corelate cu principiile

bioetice, urmărindu-se prin aceasta optimizarea tratamentului propriu-zis și respectarea drepturilor și integrității persoanelor al acestui contingent de suferinzi vulnerabili.

IMPLICAREA REPERILOR BIOETICE ÎN MEDICAȚIA TUBERCULOZEI

Silvia Topală, studentă

Conducător științific: Ludmila Rubanovici, dr. în filos., lect. univ.,
Catedra de filosofie șibioetică, Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, Chișinău, R. Moldova

INVOLVEMENT OF BIOETHICAL PRINCIPLES IN MEDICATION OF TUBERCULOSIS

Bioethics plays an important role in addressing and establishing the TB treatment tactic, based on respecting moral values and fundamental principles, which refers to the quality of life, health, freedom, dignity and integrity of the suffering patient. The most important elements in the effective prevention and control of tuberculosis are the interventions adapted to facilitate the early diagnosis, the completion of the treatment and to support the clinical approach of the cases, and the involvement of the bioethical issues in this context would enhance the quality of life.

Tuberculoza (TBC) este o boală contagioasă gravă care, deși se tratează, poate fi letală. Numărul de cazuri noi de TBC scade ușor de la an la an (cu aproximativ 5 % pe an), dar în acest ritm boala nu va fi eradicată în viitorul apropiat. Factorii care îngreunează înlăturarea cauzelor acestor maladii contagioase, sunt reprezentați de existența unor focare de TBC în societate, concentrate în rândul grupurilor celor mai vulnerabile, cum ar fi persoanele fără adăpost, consumatorii de droguri, alcoolicii și unele populații migrante, care pot prezenta un risc crescut de expunere, trăiesc în condiții precare, nu au acces la serviciile medicale, nu recunosc simptomele bolii, sau se confruntă cu dificultăți atunci când urmează tratamentul.

Condițiile sociale care predispun membrii societății la tuberculoză, tipul de tratament îndelungat, dificultatea fizică prin care trece individul, provocată de această maladie, precum și procesul de izolare a bolnavului de viața de zi cu zi, lasă o amprentă asupra modului de percepere a realității infec-